

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
TUZLANSKI KANTON
OPĆINSKI SUD U BANOVIĆIMA
Broj: 127 0 Rs 079770 23 Rs
Banovići, 02.11.2023. godine

Općinski sud u Banovićima, sudija Sead Konjević, u pravnoj stvari tužioca D.H., sin B., ..., općina B., A.M., sin S., ... , općina B., M.M., sin M., ul. ..., općina B., A.H., sin V., ..., općina B. i A.M., sin M., ulica ..., općina B., svi zastupani po punomoćnici Zinaidi Konjić Kabil, advokatu iz Zajedničke advokatske kancelarije, iz Tuzle, protiv tuženog RMU „Banovići“ d.d. Banovići, zastupan po punomoćnici M.H., uposlenici tuženog, radi isplate razlike plate, v.sp. 17.984,27 KM, nakon održane glavne rasprave, održane dana 24.10.2023. godine, u prisustvu punomoćnika stranaka, dana 02.11.2023. godine, donio je sljedeću

P R E S U D U

I

Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja od 1-5, kao neosnovan, kojim je traženo:

Da se obaveže tuženi RMU Banovići dd Banovići da tužitelju **D.H.**, pravilnom primjenom odredbe člana 47 Kolektivnog ugovora o pravima i obavezama poslodavca i radnika u oblasti rudarstva u FBiH, Službene novine FBiH broj 17 od 01.03.2020. godine, isplati, za period od 01.03.2020.godine, do 31.12.2022.godine, na ime razlike manje isplaćenih plaća, iznos od 2.084,17 KM, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama počev od dospjeća svakog pojedinačnog iznosa, pa do konačne isplate, a sve u roku od 15 dana, od dana donošenja presude.

Da se obaveže tuženi da na ime tužitelja D.H., Federalnom zavodu za PIO, za period od 01.03.2020. godine do 31.12.2022.godine, na ime razlike doprinosa za PIO, isplati iznos od 694,72 KM, u roku od 15 dana od dana donošenja prvostepene presude.

Da se obaveže tuženi da tužitelju naknadi troškove postupka prema troškovniku koji je opredjeljen u završnoj riječi.

Da se obaveže tuženi RMU Banovići dd Banovići da tužitelju **A.M.**, pravilnom primjenom odredbe člana 47 Kolektivnog ugovora o pravima i obavezama poslodavca i radnika u oblasti rudarstva u FBiH, Službene novine FBiH broj 17 od 01.03.2020.godine, isplati za period od 01.03.2020.godine do 31.12.2022.godine, na ime razlike manje isplaćenih plaća, iznos od 6.176,56 KM, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama počev od dospjeća svakog pojedinačnog iznosa, pa do konačne isplate, a sve u roku od 15 dana, od dana donošenja presude.

Da se obaveže tuženi da na ime tužitelja A.M., Federalnom zavodu za PIO za period od 01.03.2020.godine do 31.12.2022.godine, na ime razlike doprinosa za PIO, isplati iznos od 2.058,85 KM, u roku od 15 dana od dana donošenja prvostepene presude.

Da se obaveže tuženi da tužitelju naknadi troškove postupka prema troškovniku koji je opredjeljen u završnoj riječi.

Da se obaveže tuženi RMU Banovići dd Banovići da tužitelju **M.M.**, pravilnom primjenom odredbe člana 47 Kolektivnog ugovora o pravima i obavezama poslodavca i radnika u oblasti rudarstva u FBiH, Službene novine FBiH broj 17 od 01.03.2020.godine, isplati za period od 01.03. 2020. godine, do 31.12.2022.godine, na ime razlike manje isplaćenih plaća, iznos od 1.274,18 KM, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama počev od dospijeća svakog pojedinačnog iznosa, pa do konačne isplate, a sve u roku od 15 dana, od dana donošenja presude.

Da se obaveže tuženi na ime tužitelja M.M., Federalnom zavodu za PIO za period od 01.03.2020. godine do 31.12.2022.godine, na ime razlike doprinosa za PIO, isplati iznos od 424,73 KM, u roku od 15 dana od dana donošenja prvostepene presude.

Da se obaveže tuženi da tužitelju naknadi troškove postupka prema troškovniku koji je opredjeljen u završnoj riječi.

Da se obaveže tuženi RMU Banovići dd Banovići da tužitelju **A.H.**, pravilnom primjenom odredbe člana 47 Kolektivnog ugovora o pravima i obavezama poslodavca i radnika u oblasti rudarstva u FBiH, Službene novine FBiH broj 17 od 01.03.2020.godine, isplati za period od 01.03.2020.godine, do 31.12.2022.godine, na ime razlike manje isplaćenih plaća, iznos od 1.818,29 KM, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama počev od dospijeća svakog pojedinačnog iznosa, pa do konačne isplate, a sve u roku od 15 dana, od dana donošenja presude.

Da se obaveže tuženi da na ime tužitelja A.H., Federalnom zavodu za PIO za period od 01.03.2020. godine do 31.12.2022.godine, na ime razlike doprinosa za PIO, isplati iznos od 606,10 KM, u roku od 15 dana od dana donošenja prvostepene presude.

Da se obaveže tuženi da tužitelju naknadi troškove postupka prema troškovniku koji je opredjeljen u završnoj riječi.

Da se obaveže tuženi RMU Banovići dd Banovići da tužitelju **A.M.** pravilnom primjenom odredbe člana 47 Kolektivnog ugovora o pravima i obavezama poslodavca i radnika u oblasti rudarstva u FBiH, Službene novine FBiH broj 17 od 01.03.2020.godine, isplati za period od marta 2020.godine, do 31.12.2022.godine, na ime razlike manje isplaćenih plaća, iznos od 2.135,00 KM, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama počev od dospijeća svakog pojedinačnog iznosa, pa do konačne isplate, a sve u roku od 15 dana, od dana donošenja presude.

Da se obaveže tuženi da na ime tužitelja A.M., Federalnom zavodu za PIO za period od mart 2020.godine do 31.12.2022.godine, na ime razlike doprinosa za PIO, isplati iznos od 711,67 KM, u roku od 15 dana od dana donošenja prvostepene presude.

Da se obaveže tuženi da tužitelju naknadi troškove postupka prema troškovniku koji je opredjeljen u završnoj riječi.

II

Obavezuju se tužitelji da tuženom solidarno naknade troškove parničnog postupka u iznosu od 250,00 KM, u roku od 15 dana od dana dostavljanja presude.

O b r a z l o ž e n j e

Tužitelji su ovom sudu podnijeli tužbu, dana 24.10.2022. godine, protiv tuženog radi isplate razlike plaće. U tužbi i tokom postupka naveli su da su svi tužitelji od rednog broja 1 do broja 30., zaposleni kod tuženog RMU „Banovići” d.d. Banovići, i obavljaju poslove u Organizacionoj jedinici „Površinska eksploatacija uglja”. U toku postupka izvršeno je razdvajanje tužitelja iz zajedničke tužbe, tako da su ovoj tužbi pod ovim brojem zavedeni tužitelji D.H., A.M., M.M., A.H. i A.M. Opisom poslova radnog mjesta za svakog od tužitelja njihove obaveze po zaključenim Ugovorima o radu su taksativno pobrojane. Svi tužitelji obavljaju poslove po zaključenim Ugovorima, za sporni period, od marta 2020.godine, pa do podnošenja tužbe. Obaveze i odgovornosti tužitelja su kako je naprijed navedeno pobrojane u zaključenim Ugovorima o radu između tužitelja i tužene, a koji su svoje obaveze iz Ugovora obavljali u skladu sa opisom poslova radnog mjesta, profesionalno, bez primjedbi od strane tužene kao poslodavca. Zakonom o radu FBiH, uređene su obaveze između radnika i poslodavca, pa i pravo radnika na plaću, najniža plaća, te način isplate i obračuna plaće. Odredbom člana 78. stav 1. Zakona o radu FBiH propisana Najniža plaća, odnosno „Kolektivnim ugovorom pravilnikom o radu utvrđuje se najniža plaća”, te stavom 2. „Najniža plaća određuje se na osnovu najniže cijene rada utvrđene kolektivnim ugovorom i pravilnikom o radu”, kao i stav 4. istog člana, koji glasi, „Poslodavac ne može radniku obračunati i isplatiti plaću manju od plaće utvrđene kolektivnim ugovorom i pravilnikom o radu”. Dana 04.03.2020.godine, na snagu je stupio novi Kolektivni ugovor o pravima i obavezama poslodavaca i radnika u oblasti rudarstva u FBiH, objavljen u Sl. novine FBiH, broj 17 od 04.03.2020.godine. Odredbom člana 47. Kolektivnog ugovora o pravima i obavezama poslodavaca i radnika u oblasti rudarstva u FBiH, od 04.03.2020.godine, propisano je, „Najniža neto satnica ne može biti manja od 2,70 KM sa tim da će se procentualno povećanje neto satnice između 2,50 KM i 2,70 KM (od 8 odsto) primjenjivati i u rudnicima u kojima je u momentu stupanja na snagu novog kolektivnog ugovora u primjeni veća neto satnica od 2, 70 KM. Pravilnom primjenom odredbe člana 47. Kolektivnog ugovora o pravima i obavezama poslodavaca i radnika u oblasti rudarstva u FBiH, poslodavac tj. tuženi, bio je dužan obračunati veće minimalne satnice, jer je tuženi prilikom isplate plata tužiteljima, nakon stupanja na snagu novog Kolektivnog ugovora o pravima i obavezama poslodavaca i radnika u oblasti rudarstva u FBiH, Sl. novine FBiH, broj 17 od 04.03.2020.godine, odstupao od minimalne utvrđene satnice. Dakle, u vrijeme prije donošenja Kolektivnog ugovora od 04.03.2020.godine, na nivou RMU Banovići dd Banovići tj. tužene, dostignuta satnica po kojoj je vršena isplata plate je bila 3,04, s tim da je bilo odstupanja od organizacione jedinice do organizacione jedinice, ali sva ta odstupanja vidljiva su u platnim listama, obzirom da je plaća isplaćivana množenjem najniže satnice utvrđene po važećem Kolektivnom ugovoru u organizacionoj jedinici sa koeficijentom složenosti radnog mjesta i koeficijenta korekcije za svaku organizacionu jedinicu odnosno za

svakog pojedinačnog radnika, tj. tužitelja, s tim što je koeficijent korekcije isti za sve radnike u okviru jedne organizacione jedinice. Dakle, pravilnim tumačenjem odredbe člana 47. Kolektivnog ugovora od 04.03.2020.godine, tužena je prilikom obračuna i isplata plaća za svakog pojedinog tužitelja, morala kao najnižu neto satnicu koristiti već dostignutu satnicu prije 04.03.2020.godine, uvećanu za 8 odsto, i sa tako dobivenom najnižom neto satnicom, množenjem sa koeficijentom složenosti radnog mjesta, izvršiti obračun i isplatu plaće. Iz obračuna plaća za svakog pojedinog tužitelja proizlazi da tužena prilikom obračuna plaća nije postupala u skladu sa Kolektivnim ugovorom od 04.03.2020.godine, tj. neto satnicu na nivou Rudnika (tužene), za svaku organizacionu jedinicu, nije uvećala za 8 odsto, kako je članom 47. Kolektivnog ugovora od 04.03.2020.godine i propisano, za koji iznos je svaki od tužitelja oštećen isplatom manje obračunate i isplaćene plaće. Očigledno je da je tužena postupala suprotno Zakonu o radu FBiH, zatim protivno odredbama Kolektivnog ugovora o pravima i obavezama poslodavaca i radnika u oblasti rudarstva u FBiH, Sl. novine FBiH, broj 17 od 04.03.2020.godine. Nakon provedenog vještačenja po vještaku ekonomske struke, tužitelji su konačno opredijelili tužbeni zahtjev kao u izreci presude.

U odgovoru na tužbu od 05.12.2022. godine i tokom postupka, tuženi ističe da je tužba neuredna, jer ne sadrži elemente propisane odredbama člana 53. stav 2. tačka 3. Zakona o parničnom postupku, te se iz same tužbe ne može zaključiti o osnovanosti niti visini tužbenog zahtjeva. Do momenta stupanja na snagu Kolektivnog ugovora, odnosno do 01.03.2020. godine, tuženi je pri obračunu i isplati plaće primjenjivao najnižu neto satnicu od 2,50 KM, u skladu sa odredbama člana 47. do tada važećeg Granskog kolektivnog ugovora o pravima i obavezama poslodavaca i radnika u oblasti rudarstva u F BiH („Službene novine“ broj: 97/17) i Sporazumom o nastavku primjene Kolektivnog ugovora broj: 01-34-1823/19 od 23.10.2019. godine, koja satnica je bila propisana i članom 86. Pravilnika o radu tuženog broj:1689/19 od 01.02.2019. godine. Najnižu neto satnicu u iznosu od 2,50 KM, tuženi je primjenjivao se do stupanja na snagu Kolektivnog ugovora iz 2020. godine, kojim je u članu 47. propisano da najniža neto satnica ne može biti manja od 2,70 KM. Postupajući u skladu sa članom 83. Kolektivnog ugovora, tuženi je donio Pravilnik o izmjeni i dopuni Pravilnika o radu broj: 7496/20 od 14.05.2020. godine, te je u članu 3. utvrdio primjenu najniže neto satnice od 2,70 KM. Povećanjem najniže neto satnice sa 2,50 KM na 2,70 KM, te obračunom i isplatom plaće u skladu sa navedenim povećanjem, u cijelosti je ispoštovao navedenu odredbu Kolektivnog ugovora. U platnim listama tužitelja prikazan je iznos ukupne satnice koji predstavlja proizvod najniže neto satnice i koeficijenta složenosti radnih mjesta (koji su utvrđeni Pravilnikom o radu i ugovorima o radu), iz kojih proizlazi da je tuženi, zaključno sa februarom 2022. godine, primjenjivao najnižu neto satnicu u iznosu od 2,50 KM, a od marta 2020. godine najnižu neto satnicu u iznosu od 2,70 KM. Poziva se na odredbe Zakona o radu, Kolektivnog ugovora i Pravilnika o radu sa izmjenama i dopunama koje regulišu plaću. Odredbama člana 87. Pravilnika o radu broj: 1689/19, od 01.02.2019. godine, propisano je da se osnovna plaća radnika utvrđuje na osnovu: mjesečnog fonda ostvarenih sati rada, vrijednosti najniže neto satnice i koeficijenta složenosti radnog mjesta, a odredbama člana 95., propisano je da se obračun mjesečne plaće vrši u dvije faze, u prvoj se utvrđuje osnovica za korekciju po obračunskim jedinicama i za Društvo u cjelini, a u drugoj se utvrđuje raspoloživa masa sredstava po obračunskim jedinicama, na način propisan članom 96. Mjesečna plaća se, u skladu sa odredbama člana 101. navedenog Pravilnika,

sastoji od: osnovne plaće radnog mjesta na kojem radnik radi, povećanja osnovne plaće po osnovu rezultata rada radnika (izvršenje norme i ocjene rezultata rada) i po osnovu ukupnog poslovnog rezultata Društva (korekcija), dodataka na plaću po osnovu noćnog rada i prekovremenog rada, te rada na dane državnih praznika i na Dan rudara i dodataka za radni staž. Iz navedenog proizlazi da je tuženi primijenio sve elemente za obračun osnovne plaće propisane Kolektivnim ugovorom i Pravilnikom o radu (mjesečni fond sati, vrijednost radnog sata i koeficijent složenosti radnog mjesta) i u cijelosti ispunio obaveze u pogledu obračuna i isplate plaće. Pored navedenog, tuženi je članom 101. Pravilnika o radu, propisao i mogućnost povećanja osnovne plaće u zavisnosti od ukupno ostvarenog poslovnog rezultata društva (korekcija), te je njenom primjenom tužiteljima, kao i svim radnicima, u utuženom periodu osigurao isplate plaća u većim iznosima od onih koji im pripadaju na ime osnovne plaće propisane Kolektivnim ugovorom i Pravilnikom o radu, što je vidljivo u platnim listama u kojima je korekcija posebno iskazana. Imajući u vidu navedeno, nejasno je šta tužitelji potražuju, te kako su došli do podatka o navodno „dostignutoj satnici od 3,04 KM“. Odredba člana 47. Kolektivnog ugovora, na koju se pozivaju tužitelji, tretira samo iznos najniže neto satnice i iznos njenog povećanja, a ni Kolektivni ugovor ne propisuje mogućnost kumuliranja visine najniže neto satnice sa eventualnim drugim obračunskim elementima plaće. Koeficijent korekcije, koji je varijabilan i zavisi od ostvarenog poslovnog rezultata tuženog, primjenjuje se po općem aktu tuženog i to kao jedan od obračunskih elemenata cjelokupne mjesečne plaće, a ne na utvrđenu, propisanu i obračunatu satnicu. Dakle, nije dopušteno kombinovanje i kumuliranje dva potpuno zasebna elementa obračuna, od kojih je jedan (satnica) element osnovne, a drugi (korekcija) mjesečne plaće. Načinom obračuna koji su tužitelji, u tužbi postavili, kao zadatak vještaka, došlo bi do primjedbe različitih najnižih satnica po organizacionim jedinicama Društva, čime bi se prekršile odredbe Kolektivnog ugovora, jer u članu 47. nije navedeno više najnižih satnica, niti pojam dostignuta satnica, nego najniža neto satnica u primjeni. Imajući u vidu navedeno, predlaže sudu da odbije tužbeni zahtjev.

Na ročištu za glavnu raspravu izvedeni su dokazi uvidom i čitanjem: “[...]“.

Među strankama nije sporno da je tuženi za utuženi period, tužiteljima kao uposlenicima kod tuženog, vršio obračun i isplatu plaće po najnižoj stanici propisanoj prema Granskom kolektivnom ugovoru iz 2020. godine, a koja iznosi 2,70 KM. Sporno je među strankama da li ostvarena ili kako tužitelj navodi dostignuta satnica iz februara mjeseca 2020. godine, koja prethodi najnižoj satnici od 2,70 KM i koja uključuje korekciju iz februara 2020. godine, predstavlja osnov za povećanje satnice sa 2,50 KM na 2,70 KM, odnosno procent od 8%, kako tvrde tužitelji ili se povećanje najniže satnice sa 2,50 KM na 2,70 KM, odnosi na vrijednost jednog sata iz Kolektivnog ugovora – Pravilnika o radu, kao elementa utvrđivanja osnovne plaće, bez uključivanja korekcije, kako tvrdi tuženi.

Prema nalazu i mišljenju vještaka od 11.10.2023. godine, tuženi je tužitelju **D.H.** za period od 01.03.2020. godine do 31.12.2022. godine, obračunao i isplatio neto plaću u ukupnom iznosu od 42.037,70 KM, a po obračunu vještaka trebao je isplatiti 44.072,46 KM. Posmatrajući mjesečne iznose obračunate i isplaćene ukupne neto plaće tužitelju i mjesečne iznose obračunate plaće koju je tuženi trebao isplatiti, utvrđene su razlike više ili manje isplaćenih mjesečnih iznosa, zbirno za utuženi period. Imajući u vidu navedeno, tuženi je tužitelju D.H. isplatio manje ukupno -

2.084,17 KM, a više ukupno 49,41 KM. Uzimajući u obzir i više i manje isplaćeno mu je više ukupno -2.034,76 KM. Doprinos za penzijsko i invalidsko osiguranje na ukupni iznos manje isplaćene plaće iznosi – 694,72 KM.

Tuženi je tužitelju **A.M.** za period od 01.03.2020. godine do 31.12.2022. godine, obračunao i isplatio neto plaću u ukupnom iznosu od 39.896,79 KM, a po obračunu vještaka trebao je isplatiti 46.059,82 KM. Posmatrajući mjesečne iznose obračunate i isplaćene ukupne neto plaće tužitelju i mjesečne iznose obračunate plaće koju je tuženi trebao isplatiti, utvrđene su razlike više ili manje isplaćenih mjesečnih iznosa, zbirno za utuženi period. Imajući u vidu navedeno, tuženi je tužitelju A.M. isplatio manje ukupno -6.176,56 KM, a više ukupno 13,53 KM. Uzimajući u obzir i više i manje isplaćeno mu je više ukupno -6.163,03 KM. Doprinos za penzijsko i invalidsko osiguranje na ukupni iznos manje isplaćene plaće iznosi –2.058,85 KM.

Tuženi je tužitelju **M.M.** za period od 01.03.2020. godine do 31.12.2022. godine, obračunao i isplatio neto plaću u ukupnom iznosu od 35.488,80 KM, a po obračunu vještaka trebao je isplatiti 36.690,11 KM. Posmatrajući mjesečne iznose obračunate i isplaćene ukupne neto plaće tužitelju i mjesečne iznose obračunate plaće koju je tuženi trebao isplatiti, utvrđene su razlike više ili manje isplaćenih mjesečnih iznosa, zbirno za utuženi period. Imajući u vidu navedeno, tuženi je tužitelju M.M. isplatio manje ukupno -1.274,18 KM, a više ukupno 72,87 KM. Uzimajući u obzir i više i manje isplaćeno mu je više ukupno -1.201,31 KM. Doprinos za penzijsko i invalidsko osiguranje na ukupni iznos manje isplaćene plaće iznosi – 424,73 KM.

Tuženi je tužitelju **A.H.** za period od 01.03.2020. godine do 31.12.2022. godine, obračunao i isplatio neto plaću u ukupnom iznosu od 40.820,37 KM, a po obračunu vještaka trebao je isplatiti 42.589,71 KM. Posmatrajući mjesečne iznose obračunate i isplaćene ukupne neto plaće tužitelju i mjesečne iznose obračunate plaće koju je tuženi trebao isplatiti, utvrđene su razlike više ili manje isplaćenih mjesečnih iznosa, zbirno za utuženi period. Imajući u vidu navedeno, tuženi je tužitelju A.H. isplatio manje ukupno -1.818,29 KM, a više ukupno 48,95 KM. Uzimajući u obzir i više i manje isplaćeno mu je više ukupno -1.769,34 KM. Doprinos za penzijsko i invalidsko osiguranje na ukupni iznos manje isplaćene plaće iznosi -606,10 KM.

Tuženi je tužitelju **A.M.** za period od 01.03.2020. godine do 31.12.2022. godine, obračunao i isplatio neto plaću u ukupnom iznosu od 44.573,22 KM, a po obračunu vještaka trebao je isplatiti 46.659,63 KM. Posmatrajući mjesečne iznose obračunate i isplaćene ukupne neto plaće tužitelju i mjesečne iznose obračunate plaće koju je tuženi trebao isplatiti, utvrđene su razlike više ili manje isplaćenih mjesečnih iznosa, zbirno za utuženi period. Imajući u vidu navedeno, tuženi je tužitelju A.M. isplatio manje ukupno -2.135,00 KM, a više ukupno 48,59 KM. Uzimajući u obzir i više i manje isplaćeno mu je više ukupno -2.086,41 KM. Doprinos za penzijsko i invalidsko osiguranje na ukupni iznos manje isplaćene plaće iznosi -711,67 KM. Sve ove razlike prikazane su u tabeli 1 Nalaza i mišljenja vještaka.

Nalaz i mišljenje vještaka ekonomske struke sud je u obračunskom dijelu prihvatio objektivnim, tj. prikazani obračun i isplatu plaće koju je izvršio tuženi za utuženi period uz primjenu satnice od 2,70 KM, kao i obračun plaće po zadatku tužitelja, gdje je za obračun korištena izvedena satnica iz februara 2020. godine – dostignuta satnica, uvećana za 8%, jer stranke u tom dijelu nisu imale prigovor. Međutim, sud

nije prihvatio nalaz i mišljenje vještaka u dijelu u kojem se vrši obračun plaće uvećan za 8% u odnosu na izvedenu satnicu iz mjeseca februara 2020. godine, budući da taj obračun ne predstavlja pravilnu primjenu odredbe člana 47. Kolektivnog ugovora iz 2020. godine, nego je baziran na hipotetičkoj osnovi. Odredba člana 47. Kolektivnog ugovora iz 2020. godine, koja reguliše najnižu satnicu ne koristi i ne poznaje sintagmu „dostignuta satnica“, nego najnižu satnicu, odnosno da će se povećanje od 8% primijeniti u rudnicima u kojima je u momentu stupanja na snagu Kolektivnog ugovora iz 2020. godine, u primjeni veća neto satnica od 2,70 KM. Tuženi je Pravilnikom o radu regulisao najnižu satnicu od 2,70 KM i ona nije povećavana, osim što je kroz platne liste na bazi ukupnih primanja radnika tuženi izvodio pojedinačne visine satnice koje su veće od zvanično utvrđene. Dakle, tuženi je Pravilnikom o radu utvrdio satnicu od 2,70 KM, a u skladu sa Kolektivnim ugovorom i istu nije mijenjao, da bi ona mogla biti osnov za povećanje od 8%, kako propisuje odredba člana 47. Kolektivnog ugovora.

Odredbama člana 75. stav 1. Zakona o radu („Službene novine F BiH“, broj: 26/16, 89/18, 23/20, 49/21 i 44/22, u nastavku ZoR) i člana 43. stav 1. Kolektivnog ugovora, propisano je da se plaća radnika utvrđuje kolektivnim ugovorom, pravilnikom o radu i ugovorom o radu. Plaća za obavljani rad i vrijeme provedeno na radu, u skladu sa stavom 2. navedenog člana ZoR, sastoji se od osnovne plaće; dijela plaće za radni učinak, ukoliko je isti ostvaren i uvećane plaće iz člana 76. ZoR (otežani uvjeti rada, prekovremeni rad i noćni rad, te za rad na dan sedmičnog odmora, praznika ili nekog drugog dana za koji je zakonom određeno da se ne radi). Elementi za određivanje osnovne plaće i dijela plaće po osnovu radnog učinka, u skladu sa stavom 3. člana 75. ZoR, utvrđuju se kolektivnim ugovorom i pravilnikom o radu.

Odredbama člana 45. Kolektivnog ugovora i člana 15. Pravilnika o izmjenama i dopunama Pravilnika o radu, od 03.06.2019. godine (u nastavku Pravilnik o radu), plaća za obavljani rad i vrijeme provedeno na radu, sastoji se od: 1. osnovne plaće, 2. dijela plaće za radni učinak i 3. uvećane plaće.

Osnovna plaća je novčani iznos koji je poslodavac dužan isplatiti radniku za rad sa punim radnim vremenom i normalnim uvjetima rada za odgovarajući posao u skladu sa Kolektivnim ugovorom i Pravilnikom o radu, od 01.02.2019. godine, što je definisano odredbama člana 46. stav 1. Kolektivnog ugovora i članom 87. stav 1. Pravilnika o radu.

Osnovna plaća radnika, u skladu sa članom 46. stav 2. Kolektivnog ugovora, utvrđuje se na osnovu: 1. mjesečnog fonda ostvarenih sati rada, 2. vrijednosti radnog sata i 3. koeficijenta posla radnog mjesta.

Najniža neto satnica, u skladu sa odredbama člana 47. Kolektivnog ugovora, ne može biti manja od 2,70 KM, s tim da će se procentualno povećanje neto satnice između 2,50 KM i 2,70 KM (od 8%), primjenjivati i u rudnicima u kojima je u momentu stupanja na snagu Kolektivnog ugovora u primjeni veća neto satnica od 2,70 KM.

Kolektivni ugovor, u skladu sa članom 83. stav 1., primjenjuje se od 01.03.2020. godine.

Mjesečna plaća, u skladu sa odredbama člana 101. Pravilnika o radu, sastoji se od: 1. osnovne plaće radnog mjesta na kojem radnik radi, 2. povećanja osnovne plaće po osnovu rezultata rada radnika (izvršenje norme i ocjene rezultata rada) i po osnovu ukupno poslovnog rezultata Društva (korekcija), 3. dodataka na plaću po osnovu noćnog rada i prekovremenog rada, te rada na dane državnih praznika i na Dan rudara i 4. dodatka za radni staž.

Članom 86. Pravilnika o radu, propisano je da najniža neto satnica iznosi 2,50 KM, a članom 3. Pravilnika o izmjeni i dopuni Pravilnika o radu od 14.05.2020. godine, koji je stupio na snagu nakon 01.03.2020. godine, kao dana primjene Kolektivnog ugovora, izmijenjen je član 86. Pravilnika o radu, tako što je propisano da najniža neto satnica ne može biti manja od 2,70 KM.

Ugovorima o radu na neodređeno vrijeme, zaključenim između tužitelja i tuženog, u članu 7., propisano je da se osnovna plaća za rad sa punim radnim vremenom utvrđuje na osnovu: mjesečnog fonda ostvarenih sati rada, vrijednosti najniže neto satnice i koeficijenta složenosti radnog mjesta.

Izmjenama i dopunama Pravilnika o radu, od 14.05.2020. godine, tuženi je uskladio Pravilnik o radu u pogledu primjene odredbe člana 47. Kolektivnog ugovora, odnosno najniže neto satnice koja ne može biti manja od 2,70 KM.

Dakle, u momentu stupanja na snagu Kolektivnog ugovora, kod tuženog je u primjeni bila neto satnica od 2,50 KM, a ne 3,04 KM, kako neosnovano tvrde tužitelji, pa ne postoji osnov za, kako tužitelji navode, povećanje „stečene, zatečene satnice“, za 8%.

Korekcija, koju tuženi procentualno prikazuje u platnim listama i koju je vještak prikazao u tabelarnom dijelu nalaza i mišljenja, predstavlja povećanje plaće po osnovu rezultata rada radnika (izvršenje norme i ocjene rezultata rada) i po osnovu ukupnog poslovnog rezultata Društva, te je sastavni dio mjesečne plaće, u skladu sa članom 101. Pravilnika o radu. Korekcija je je interna oznaka tuženog iz člana 101. Pravilnika o radu, kao element u obračunu ukupne plaće, odnosno primanja radnika, koja je varijabilna i posebno se utvrđuje odlukom direktora društva za svaki mjesec u ovisnosti od poslovanja društva, a što je vidljivo kroz nalaz i mišljenje vještaka da se korekcija mijenja za svaki mjesec.

Imajući u vidu primjenu korekcije, pojavljuju se negativne razlike prikazane u tabeli 1 nalaza i mišljenja, gdje je dat pregled obračunatih i isplaćenih neto plata od strane tuženog za tužitelje i obračunatih neto plata od strane vještaka uz primjenu nove visinu neto satnice, kao i obračunatih doprinosa za PIO na razliku manje isplaćenih neto plata u periodu 01.03.2020. do 31.12.2022. godine. Dakle, negativne razlike nisu nastale zbog neprimjenjivanja ili nepravilne primjene najniže neto satnice iz člana 47. Kolektivnog ugovora, kako to tužitelji tvrde, nego obračuna od strane vještaka, a po zadatku tužitelja zbog primjene korekcije, na pogrešno obračunatu satnicu iz februara mjeseca 2020. godine, u kojoj je već sadržan koeficijent složenosti i iznos korekcije, koju tužitelj označava kao „dostignutu satnicu“, a što u suštini ne predstavlja satnicu, nego visinu satnice izvedene iz ukupne plate, što nije u duhu odredbe člana 47. Kolektivnog ugovora iz 2020.

godine. Prema tome, satnica je tačno utvrđena Kolektivnim ugovorom ili pravilnikom o radu i označena je u nominalnom iznosu, tako da se ona ne može utvrđivati, jer ona ne predstavlja zbir, niti umnožak bilo kojih drugih veličina, nego je jasno i precizno određena, kao element za obračun osnovne, odnosno konačne plate, kao što to predstavlja i koeficijent složenosti za svaki posao, koji je fiksiran i ne zavisi od nekih drugih elemenata.

Budući da su odbijeni zahtjevi za isplatu razlike plaće, odbijeni su i zahtjevi za uplatu doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje.

Sud nije prihvatio prigovore tuženog da je tužba neuredna iz razloga što sadrži dovoljno činjenica koje omogućavaju individualizaciju tužbenog zahtjeva, koji je dovoljno određen da bi se tuženi mogao izjasniti u postupku. Pored toga, stranke imaju mogućnost da, u skladu sa članom 77. ZPP, najkasnije na pripremnom ročištu iznesu sve činjenice na kojima zasnivaju svoje zahtjeve i predlože dokaze koje žele izvesti u toku postupka.

S obzirom da je sud odbio tužbeni zahtjev iz prethodno navedenih razloga, nije obrazlagao ostale navode i prigovore tuženog.

Odluku o troškovima postupka sud je donio na osnovu člana 386. stav 1. ZPP-u, te je obavezao tužitelje da tuženom solidarno naknade troškove parničnog postupka, budući da tužitelji nisu uspjeli u parnici, a koji troškovi se sastoje od naknade na ime vještačenja u iznosu od 250,00 KM.

SUDIJA
Sead Konjević

Pouka o pravnom lijeku: Protiv presude dozvoljena je žalba u roku od 15 dana računajući od prvog narednog dana od dana prijema presude. Žalba se podnosi Kantonalnom sudu u Tuzli, putem ovog suda, u dovoljnom broju primjeraka za sud i suprotnu stranku.